
певних спорів треба встановити чіткий порядок віднесення юридичними особами інформації до конфіденційної. Це надасть змогу державі спостерігати за тим щоб не було порушень законодавства при визначенні кола відомостей, які можна віднести до конфіденційних, та визначить випадки, коли саме можна відносити інформацію до конфіденційної.

Література:

1. Конституція України від 28 червня 1996р. (у редакції від 11 березня 2010 р.) // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – №30. – Ст. 141.
2. Угода між Україною та Європейським Союзом про процедури безпеки, які стосуються обміну інформацією з обмеженим доступом // <http://zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/laws>.
3. Про інформацію: Закон України від 02 жовтня 1992 р. (у редакції від 23 червня 2005р.) // Відомості Верховної Ради України. – 1992. – №48. – Ст.650.
4. Прокоф'єва Д.М. Дослідження змісту категорій інформації з обмеженим доступом відповідно до чинного законодавства України / Д.М.Прокоф'єва // <http://www.bezpeka.com/ru/lib>.
5. Цивільний кодекс України від 16 січня 2003р. (у редакції від 21 січня 2010 р.) // Відомості Верховної Ради України. – 2003. – №40. – Ст. 356.
6. Про схвалення Концепції проекту Закону України «Про охорону прав на комерційну таємницю»: Розпорядження Кабінету Міністрів України від 5 листопада 2008р. №1404-р // <http://zakon1.rada.gov.ua>.

Науковий керівник - Михайліна Т.В., старший викладач кафедри державно-правових дисциплін

ПРОБЛЕМИ РЕГУЛЮВАННЯ ЕЛЕКТРОННОЇ КОМЕРЦІЇ

*Батракова Дар'я Сергіївна
студентка 4 курсу юридичного факультету
Київського національного університету
імені Тараса Шевченка*

В останні роки Україна підхопила світову тенденцію розвитку Інтернет – ресурсів. Так, прогрес не стоїть на місці, а отже Інтернет – як унікальний і зручний у використанні засіб спілкування поширив свою дію і на укладення договорів, особливо міжнародних. З'явився термін Інтернет - комерція(економіка), який не має єдиного підходу до свого визначення. Так, його розглядають як сукупність засобів і методів, що дозволяє застосувати Інтернет - технології для вирішення економічних завдань.[2; ст.163] Інші вчені розглядають поняття електронної комерції як укладення шляхом обміну електронними документами угод купівлі-продажу, поставки, угод про розподіл продукції, договорів факторингу, лізингу, проектування, консалтингу, страхування, банківських послуг, транспортних послуг тощо. Практиками пропонується розглядати електронну комерцію як таку форму постачання продукції, за якою вибір і замовлення товару здійснюється через комп'ютерні мережі, а розрахунки між покупцем і постачальником здійснюються з використанням електронних документів і/ або електронних засобів платежу. [1; ст. 54] Отже, поняття електронної комерції охоплює як торгівлю товарами, так і надання послуг.

Найбільш загальним визначенням Інтернет – комерції є здійснення купівлі – продажу товарів через електронну мережу.

Питанням електронної комерції займаються А.В. Чучковська, С.О. Теньков, І.Т. Балабанов, М. І. Солов'яненко, Д.В. Бойко, О.О. Денісова та інші.

Дійсно, є дуже зручним для контрагентів різних країн проводити підготовку і укладення міжнародних договорів електронним шляхом.

При укладенні договорів купівлі-продажу електронним шляхом на перше місце стає питання про форму таких договорів. Постає питання, чи є електронна форма укладення договору достатньою для того, щоб договір був дійсним у країнах контрагентів. Так, основоположним документом міжнародної купівлі – продажу є Віденська Конвенція 1980 р. про договори міжнародної купівлі – продажу товарів, яка встановлює можливість використання будь-якої форми договорів. Однак ряд країн – учасниць (серед яких і Україна) зробили застереження про те, що для них є обов'язковою формою письмова. А отже, чи допустима електронна форма договорів в Україні і чи вважається вона письмовою. Так, Віденська конвенція під письмовою формою розуміє також повідомлення телеграфом і телетайпом (ст. 13 Віденської Конвенції). Проте, вона не містить жодного положення щодо можливості застосування сторонами при укладенні договору електронних листів, що зараз стало дуже актуальним. Це є зрозумілим, оскільки на момент укладення Віденської Конвенції ще не існувало як такого поняття електронної комерції. Однак, Коментар, розроблений до Конвенції дає можливість пристосувати норми Віденської Конвенції до регулювання питань, пов'язаних з електронною комерцією. Однак зараз, чітка відповідь на це питання відсутня.

Ще одним кроком розвитку міжнародного права щодо регулювання електронної комерції став Типовий закон “Про електронну торгівлю” (Типовий закон ЮНІСТРАЛ). Цей документ має рекомендаційний характер і призначений для використання державами за основу при розробленні національного законодавства. Цей документ визначив правові основи діяльності в сфері електронної торгівлі, визначив основні поняття (електронний документ, електронний документообіг, електронний підпис), закріпив доказовість та юридичну силу документів у електронній формі, визначив вимоги до електронного підпису і всього електронного документа.

Крім діяльності ООН у формуванні норм регулювання електронної комерції існує діяльність Європейського Союзу. Так, ним у 1998 році була прийнята Директива “Про деякі аспекти електронної торгівлі на внутрішньому ринку”, основним завданням якої є забезпечення належних умов для функціонування електронної торгівлі між державами ЄС.

Щодо України, то Верховною Радою України прийнято Закон України “Про електронні документи та електронний документообіг” від 22 травня 2003 року, який дав визначення електронного документа та електронного документообігу, закріпив права та обов'язки суб'єктів електронного документообігу, та їх відповідальність. Також прийнятий Закон України “Про електронний цифровий підпис”.

Ще однією проблемою, яка виникає під час укладення договорів через електронну мережу є труднощі визначення місця укладення договору. Чи буде це місце перебування продавця, покупця, або місце розташування серверу.

Таким чином, є очевидним те, що необхідно врегулювати механізм здійснення угод через електронну мережу.

Автори пропонують різні шляхи вирішення цієї проблеми:

- Одні пропонують розробити окремий закон про електронну комерцію, який би врегулював більшість відносин, що виникають під час її здійснення. Це питання від понятійного апарату і до процедури укладення договорів.

- Інші виступають за існування декількох законів(про електронний документообіг, про електронний підпис, про електронну торгівлю.[4; ст.115]

Отже, підсумовуючи все вище зазначене необхідно:

1.Прийняти закон про електронну комерцію, який би регулював правовідносини, що виникають при укладенні угод між іноземними контрагентами і під час обміну електронними повідомленнями. При цьому, розробляючи даний закон необхідно враховувати забезпечення юридичного визнання таких угод, забезпечення їх гарантій дійсності, охорони прав користувачів у сфері електронної комерції.

2. Визначити на рівні закону про електронну комерцію, а також діючого Закону України “Про міжнародне приватне право” обмін листами за допомогою електронної пошти – спрощеною письмовою формою укладення договорів.

3.Виробити певні уніфіковані матеріально-правові норми, які б встановлювали єдині стандарти регулювання міжнародної електронної комерції. Але необхідно зробити застереження. Так, технологічний прогрес відбувається кожен день, а отже буде важко виробити правові норми, які б підходили під будь-які зміни. Право сьогодення, базуючись на реаліях світу, в більшості випадків є нездатним адекватно реагувати на зміни у суспільних відносинах, викликані появою електронної торгівлі.).[3; ст.77] Тому існує думка, чітко регламентуючи діяльність з електронної комерції необхідно гнучко прописувати певні категорії і порядки задля полегшення подальшої їх зміни.

Список використаної літератури:

1. Деньги –Е –mail, товар – по телевизору // Бизнес. – 2001. - № 51. – С. 54-55

2. Кохановська О.В. Інтернет-економіка України і роль права в процесі розвитку електронної торгівлі // Вісник Київського національного університету імені Тараса Шевченка / Київський національний університет імені Тараса Шевченка. – Київ, 2003. – С.163-166. – (Юридичні науки ; Вип. 52/55). – ISSN 1728 -3817

3. Орищенко Л.І. Правові аспекти торгівлі послугами через мережу Інтернет у рамках ГАТС // Зовнішня торгівля: право та економіка : науковий журнал / Мін. економіки України; Українська академія зовнішньої торгівлі. – Київ, 2008. – № 4. – С. 75-78.

4. Чучковська А. В. Електронна комерція: деякі проблеми правового регулювання // Право України. – 2003. - № 1. С. 111-116

Науковий керівник - Отраднова Олеся Олександрівна, к.ю.н. юридичних наук кафедри цивільного права Київського національного університету ім. Тараса Шевченка

ТЕОРІЯ ТА ПРАКТИКА СПАДКУВАННЯ ДОМАШНЬОГО МАЙНА

Бігунець Роман Романович.

*студент 2-го курсу юридичного факультету
Закарпатського державного університету*

Питання спадкового права залишаються в центрі уваги суспільства та держави, законодавців та дослідників, кожного громадянина, адже питання спадщини тією чи іншою мірою торкаються інтересів кожного.

Інститут спадкування є механізмом забезпечення одного з природних прав людини – права власності. Цей інститут виник ще на зорі формування правової